

сж неугодны.” Фридрихъ не ся разсърдилъ на Лутера за дързско-то му писмо, но му благодарилъ и го наградилъ.

Другъ пѣтъ, когато Електоръ Фридрихъ искалъ да наложи нѣкакъвъ си данъкъ на подданицы-тѣ си, Лутеръ го помолилъ да не го налага. “Недѣй, Ваше Высочество”, казалъ той, “прѣзира просбѣ-тѣ на единъ клѣтникъ монахъ. Молѣхъ ти ся, въ име Божіе, недѣй налага на хора-та новъ данъкъ. Опечалихъ ся дълбоко — опечалихъ ся и мнозина отъ най-прѣданны-тѣ ви — като видѣхъ колко послѣдній-тъ данъкъ повреди хубаво-то ви име и народнѣ-тѣ любовь, на којто, Ваше Высочество, ся радвахте. Наистинѣ, Богъ ви е надарилъ съ дълбокъ разумъ, та вый можете да прѣдвиждате по-добрѣ отъ насъ сѣтнинѣ-тѣ на тѣзи работы. Но и може да е Божія воля, щото една по-малка даровитость да даде съвѣтъ на единъ по-голѣмъ, за да ся покаже че никой не може да ся довѣрява на себе си но на Господа Бога нашего. Дано Той, за наше-то благо, вы поживи. Аминь.” Евангелска-та душа на Лутера е отдавала почестъ на управители-тѣ, и е защищавала дѣло-то на народа.
